

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 025122 15 U
Sarajevo, 28.03.2019. godine

Kantonalni sud u Sarajevu i to sudinica Rada Bjeljac Delić, u upravnom sporu tužitelja, Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“ - Transparency International Bosne i Hercegovine, Gajeva 2, Banja Luka, zastupano po punomoćniku Đikić Emiru, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv Federalno ministarstvo za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: UP-II-05 41-4305/15 od 08.09.2015. godine, u predmetu ustupanja podataka Transparency International Bosne i Hercegovine, dana 28.03.2019.godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje se poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, broj: UP-II-05 41-4305/15 od 08.09.2015. godine, odbijena je žalba Transparency International Bosne i Hercegovine, izjavljena protiv rješenja Federalnog ministra za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata broj: UP-I 05- 41-1967/14 od 08.04.2014. godine, kojim je odbijen zahtjev Transparency International Bosne i Hercegovine, za ustupanje podataka, odnosno svih kopija ugovora o djelu koje je ovo Ministarstvo zaključilo u 2012. i 2013. godini.

Tužbom od 06.11.2015. godine, tužitelj je pokrenuo upravni spor protiv osporenog rješenja, zbog nepravilne primjene odredaba upravnog postupka, nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, nepravilne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati na ponovno odlučivanje. U obrazloženju tužbe je navedeno da je upravni organ postupajući po Presudi Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 U 021290 14 U od 03.08.2015.g., Federalno ministarstvo za pitanja branilaca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata (u daljem tekstu: Ministarstvo) doni novo rješenje broj: UP-II-05-41-4305/15 od 08.09.2015.g., kojim je odbijena tužiočeva žalba izjavljena protiv rješenja Ministarstva broj UP-I-05-41-1967/14 od 08.04.2014.g. Tužilac smatra da javni organ u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Nije sporno da se odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH uzimaju u obzir prilikom primjene Zakona o slobodi pristupa informacijama, međutim nije najjasnije zašto je organ u konkretnom slučaju odbio pristup informacijama sa pozivom na Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, kada podnosilac zahtjeva uopšte nije tražio dostavu ničijih ličnih podataka. Tužilac je od Ministarstva tražio dostavu informacija - kopija ugovora o

djelu koje je isto zaključivalo tokom 2012.g. i 2013.g., a nije tražio dostavu JMBG za lica sa kojima je Ministarstvo zaključivalo ugovore, niti druge lične podatke lica kao ugovornih strana, pa da Ministarstvo izvede zaključak da je tužilac zahtijevao dostavu nečijih ličnih informacija i na osnovu toga odbije pristup. Tužilac uopšte ne spori da su ugovori o djelu takvi pravni akti koji u sebi sadrže generalije/lične podatke o licima koja su ugovorne strane nekog pravnog posla, međutim, mišljenja je da ta okolnost ne predstavlja razlog na osnovu kog Ministarstvo može da odbije pristup informacijama. Tužilac smatra da je Ministarstvo u konkretnom slučaju moglo postupiti u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, a kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8.). javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, umjesto što je u potpunosti odbilo pristup informacijama. Navedeno tužilac potkrepljuje i stavom iz Presude Suda BiH broj S1 3 U 016743 14 Uvp od 11.03.2015.g. u kojoj se navodi da „Nema ništa tajno u dostavljanju imena i prezimena lica sa kojima je organ tužene zaključio ugovor o djelu. Naravno, moguće je anonimizirati matični broj građana ili transakcijski račun kod banke, ali osnovni predmet ugovora, vrijeme njegovog trajanja i cijena koštanja rada po osnovu ugovora o djelu nisu informacije koje se odnose na privatnost nekog lica. Po pitanju navoda tuženog organa da „Ugovori o djelu koje zaključuje ovo ministarstvo sadrže lične podatke kao što su: ime i prezime, JMBG, mjesto prebivališta, bankovni račun i dr.“, tužilac ističe da ga ne interesuje niti jedna lična informacija lica sa kojima je tuženi zaključivao ugovore o djelu, ali tužilac ima pravo da dobije informaciju od Ministarstva kao javnog organa - kopije ugovora o djelu koje je u ime svih građana Federacije BiH zaključivao tokom 2012.g. i 2013.g. Odbijajući dostavu traženih informacija uz pozivanje na cilj Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, tuženi organ je dokazao da u konkretnom slučaju uopšte nije uzeo u obzir odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH čiji su ciljevi: utvrđivanje da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, utvrđivanje da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije i omogućavanje svakom fizičkom licu da zatraži izmjenu i stavi primjedbe na svoje lične informacije pod kontrolom javnog organa. Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH u članu 14. stav 3. tačka a) propisano je da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. U konkretnom slučaju tuženi organ se nije pozvao ni na jedan član Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i uopšte nije sproveo test javnog interesa u smislu člana 9. Zakona, te nije dokazao zašto je šteta da javnost bude upoznata sa kopijama ugovora o djelu koje je isti zaključivao tokom 2012.g. i 2013.g. U donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemaru u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. U vezi sa navodima tuženog da „Kontrolor može obrađivati podatke uz saglasnost ovih lica u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama i Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, postavlja se pitanje zašto Ministarstvo nije postupilo u skladu sa navedenim

propisima te tražilo saglasnost zainteresovanih lica? Znači, niti u prvom upravnom postupku, niti u postupku po presudi Kantonalnog suda u Sarajevu, Ministarstvo se nije udostojilo da kontaktira lica sa kojima je zaključivalo ugovore o djelu i čija prava tobože štiti i upita ih da li se slažu ili ne slažu da se kopije ugovora dostave tužiocu. Iz navedenog je jasno da tuženi samo deklarativno štiti prava lica sa kojima je zaključivao ugovore o djelu, dok sa druge strane krši prava tužioca na pristup javnim informacijama. Tužilac smatra da je javni organ trebao da razmotri navedene okolnosti i odobri pristup traženim informacijama uz poštovanje člana 10. Zakona. Institut "Ispitivanja javnog interesa" predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Zbog svega navedenog, tužilac je predložio da sud, donese odluku kojom usvaja tužbu, , poništi Rješenje Federalnog ministarstva za pitanja branilaca i invalida broj UP-II-05- 41-4305/15 od 08.09.2015.g. i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama. Istovremeno tužilac predlaže da sud obaveže tuženog da snosi troškove upravnog spora-troškove takse na tužbu i na presudu, a u smislu člana 55. Zakona o upravnim sporovima FBiH.

U odgovoru na tužbu, tuženi je naveo da je osporeno rješenje pravilno i na zakonu osnovano, zašto su dati i odgovarajući razlozi u obrazloženju osporenog rješenja iz kojih razloga predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Zakonitost osporenog upravnog akta sud je ispitao u granicama zahtjeva iz tužbe u smislu člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj : 9/05) i odlučio kao u dispozitivu iz slijedećih razloga:

U obrazloženju osporenog rješenja se navodi, da je prema razlozima osporenog rješenja tuženi prihvatio prvostepeno rješenje od 08.04.2014. godine, jer je prvostepeni organ u postupku koji je prethodio donošenju ožalbenog rješenja, pravilno i u potpunosti utvrdio činjenično stanje i okolnosti bitne za odlučivanje, te da je na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeno rješenje donešeno na pravilan i zakonit način u smislu člana 5. i 17. stav 4. Zakona o zaštiti ličnih podataka („Službeni glasnik Bosne i Hercegovine“, br. 49/06 i 76/11) i da je rješavajući u ponovnom postupku u skladu sa navodima u presudi Kantonalnog suda u Sarajevu izvršen je uvid u prijemnu knjigu (list) ovog Ministarstva, te je utvrđeno da je osporeno rješenje ovog Ministarstva broj: UP-I-05-41-1967/14 od 12.05.2014.godine kojim je odbijena žalba žalitelja kao neosnovana, dostavljeno preporučenom poštom žalitelju, uplatni broj: RE19573 2023 od 14.05.2014.godine i da se ne može utvrditi datume kada je zaprimljen od tužitelja, jer dostavljanje nije izvršeno dostavnicom.

Ovaj sud cijeni da osporeno rješenje nije doneseno na pravilan i zakonit način.

Naime, iz podataka spisa predmeta proizilazi: da je presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 021290 14 U od 03.08.2015. godine, uvažena tužba tužitelja izjavljena protiv rješenja Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno oslobodilačkog rata, i poništeno rješenje broj: UP-I-05-41-1967/14 od 12.05.2014. godine i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje, a iz razloga, što ne postoji kompletan spis predmeta, odnosno u spisu se ne nalazi dostavnica o prijemu osporenog rješenja od strane tužitelja, te da sud nije u mogućnosti ispitati blagovremenost podnošenja tužbe što predstavlja povredu

odredbe člana 7. Zakona o upravnom postupku, a ujedno i bitnu povredu odredaba tog zakona.

Tuženom je naloženo da u ponovnom postupku pozove tužitelja da utvrdi kada je tužitelju dostavljeno osporeno rješenje tuženog.

Odredbom člana 57. Zakona o upravnim sporovima je propisano da kad sud poništi osporeni upravni akt, predmet se vraća u stanje u kome se nalazio prije nego što je poništen akt donesen i nadležni organ je pri tome vezan pravnim shvatanjem suda i primjedbama suda u pogledu postupka.

Tuženi, radeći u izvršenju presude Kantonalnog suda u Sarajevu, a postupajući po navedenim primjedbama iznijetim u presudi, nije utvrdio kada je tužitelju dostavljeno osporeno rješenje tuženog, a što je tuženi i naveo u obrazloženju osporenog rješenja od 08.09.2015. godine, te je na taj način došlo do povrede pravila postupka u smislu člana 7. Zakona o upravnom postupku.

Nužna posljedica upute Kantonalnog suda u Sarajevu je trebala biti da tuženi, u ponovnom postupku od prvostepenog organa zatraži kada je tužitelju izvršeno dostavljanje osporenog rješenja od 12.05.2014. godine, čime je u smislu člana 235. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine broj : 2/98 i 48/99”), učinjena povreda pravila upravnog postupka, što osporeno rješenje čini nezakonitim.

Zbog toga, a kako podaci spisa predmeta i utvrđene činjenice ne daju podlogu da sud sam riješi stvar presudom koja u svemu zamjenjuje upravni akt nadležnog organa (član 58.ZUS-a), sud je, primjenom člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH" br. 9/05), donio odluku kao u izreci, jer tuženi nije vodio računa o pravilima postupka koje su bile od uticaja na rješavanje stvari, poništio osporeno rješenje tuženog i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje, u skladu sa Zakonom i pravnim shvatanjem izraženim u toj presudi.

U ponovnom postupku, tuženi će postupiti u smislu iznesenih primjedbi, te će nakon toga odlučiti u skladu sa zakonom.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, s obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar. U konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku. (Vrhovni sud u presudi broj: 07 0 U 000684 08 Uvp od 28.04.2010. godine.)

POUKA: Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.

